

Fastlagssöndagen

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Mark. 10:32–45.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndag står under rubriken "Guds kärleks väg", i dag beträdd av Jesus, när han säger: "Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas, som genom profeterna är skrivet om Människosonen". "Guds kärleks väg" är alltså, att han lägger alla våra synder på sin enfödde son, som i sin försoningsdöd på Golgata förtrampar dem och gör dem till intet, så att vi renas till evig rättfärdighet. Ja, "Guds kärleks väg" är just detta, att "så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son, på det att var och en som tror på honom, skall icke förgås utan hava evigt liv". (Joh. 3:16)

När vi väl sagt detta och spikat fast denna söndags, ja, alla söndagars budskap, skänker oss evangeliet ett tillägg till Jesu predikan: "Och de förstodo intet härav; ja, detta som han talade var dem så fördolt, att de icke fattade vad som sades". Därmed är det sagt, att också den kristna trons centralpunkt, ja, just allrasynnerligast den, kan predikas utan att härav frukt följer, kort sagt: Den Helige Ande allena verkar genom Ordet tro på dagens ämne. Lärjungarnas dövhet, dess art och orsak, ges oss av predikotexten, som är en parallellversion av evangeliet. Det heter där: "De gingo där bävande, och de som följde med dem voro uppfyllda av fruktan". Resans slutmål stod klart för dem, liksom S:t Petrus straxt innan kunnat ropa: "Beware dig Gud, Herre! Ingalunda får detta vederfaras dig." (Matt. 16:23) De hårda, grymma orden om begäbelse, gisslande och dödande har verkligen förståtts till punkt och pricka men skapat bedrävelse, ja, som Jesus säger ännu på skärtorsdagsnatten:

Men edra hjärtan äro uppfyllda av bedrävelse, därför att jag har sagt eder detta ... Jag hade ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det. Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. (Joh. 16:6, 12 f.)

Den mänskliga naturens bräcklighet, dess fasa inför död och dom, förhindrar, att lärjungarna med jubel mottager budskapet om världens snart förestående återlösning. Vi får inte se ett heligt högtidståg dra

upp mot Golgatas altare med apostlarna som betjärande präster och med övriga medföljande som leviter, allt under dånet av trumpeter och cymbaler och under avsjungande av de psaltarens psalmer, som beskriver Jesus som Överstepräst: "Du är en präst till evig tid efter Melki-Sedeks sätt". (Ps. 110:4) Nej, ingenting av detta sker, och först på pingstdagen får vi höra S:t Petrus bekänna sig till det, som i dag var honom oförståeligt. Av detta kan vi alltså lära, att Gud allena skänker trons glädje över denna dagens ämne. Den glädjen tar man sig inte själv.

Detta gäller i ännu högre grad om den onda värld, som ställd inför dagens evangelium beskrivs med S:t Pauli ord: "Vi åter predika en korsfäst Kristus, en som för judarna är en stötesten och för hedningarna en dårskap". (1 Kor. 1:23) Här gäller det inte bara oförmågan att jubla över en död, som är dödens död, utan här talar rabbiners och filosofers hat mot att kallas syndare utan rättfärdighet, att hänvisas till en rättfärdiggörelse genom tron allena på Jesus Kristus, av nåd allena. Det är också den ovilja, som i denna stund möter dagens evangelium, och som också lurar i botten av vår själ. Härom säger vi så

- I. Guds kärleks väg är en väg till fördömda syndare,
- II. Guds kärleks väg är en väg från Golgatas kors,
- III. Guds kärleks väg är en väg att efterfölja.

I. Gud kärleks väg är en väg till fördömda syndare.

Den kallsinnighet inför dagens evangelium, som är vår arvedel genom vår köttsliga natur, kommer av oviljan att döma oss själva. Den domen är bara ett Andens verk genom Guds Lag, som vi genomlysas av i all dess stränghet. Det är inget, som vi uppnår genom vår ödmjukhet, ty också ödmjukheten är falsk, är ett uttänkt medel att skänka Gud något, är alltid en krampaktig gärning. Lagen måste få verka död enligt det ordet "bokstaven dödar" (2 Kor. 3:6), måste få visa oss i vårt knotande mot Gud, vår bort-

vändhet från all godhets källa, i vår självupptagenhet, i vårt bristande utgivande, i vår felande omsorg om nästan. Vi måste avklädas all rättfärdighet, när Jesus i dag talar till oss sitt stränga: "Den, som vill vara främst bland eder, han vare allas dräng".

II. Guds kärleks väg är en väg från Golgatas kors.

Till de kärlekslösa och därför fördömda människor, som saknar ödmjukheten att vara "de andras tjänare", som vet sig uteslutna från Guds närhet, därför att vi måste älska Gud över allting och vår nästa såsom oss själva, kommer i dag det budskapet, att "Människosonen har ju kommit, icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många". Han har kommit för att tjäna oss, för att tjäna fördömda syndare – inga andra, ty de behöver inte hans tjänst – för att ikläda oss sin främmande, ställföreträdande rättfärdighet, för att överskylla vår synd med sin vita, skinnande dopskrud, "utan fläck och skrynka". (Ef. 5:27)

Just detta räcker han åt vår tro i talande stund.

III. Guds kärleks väg är en väg att efterfölja.

Där tron tar Guds gåva på orden, där tron fröjdar sig i pingstens Ande över orden: "Se, vi gå nu upp till Jerusalem", där – men bara då, genom tron allena – sker, att också vi om än i all svaghet, med mycken brist och många återfall, börjar vandra efterföljelsens väg, så att Guds kärleks väg blir vår väg, så att vi tjäna vår nästa, som Gud har tjänat oss. Då förverkligas hos oss apostelns ord: "Kärleken är tålig och mild, kärleken avundas icke, kärleken förhäver sig icke, den uppblåses icke". Inte heller detta tager man sig själv, lika litet som ångern och tron. Detta får man som en gåva, och därför ger man ut det som en gåva på Guds villkor: för intet, utan mått, utan beräkning. Det gäller ju: "Vi älska, därför att han först har älskat oss". (1 Joh. 4:19)

Amen.